

Pengeudtrykket, det er det, som kommer frem paa Finantsloven. Allerede det altsaa, at man har erkjendt Nødvendigheden af saadanne nærmere Bestemmelser, viser, at man her er inde paa et Mellemomraade, et tvivlsomt Omraade, hvor man meget snart kan komme paa det Punkt, da man maa sige, at saadanne Forslags Optagelse paa Finantsloven er aldeles utilstedelig. Der er en praktisk Konsekvens, som er af stor Betydning, og som man maa være sig bevidst, naar Forslag af denne Art bringes frem paa Finantsloven. Forholdet mellem de to Ting, hvor der er Spørgsmaal om Finantsloven, er altid et noget fint, et noget delikat Spørgsmaal, hvorefter navnlig ikke en Finantsminister vil udtale sig nærmere. Det er aldeles vist, at Finantslovsforslaget skal forelægges først i Folkethinget, men det er ogsaa aldeles vist, at det staar til Landstinget at behandle Lovforslaget, naar det kommer derind, saaledes som Thinget selv finder for godt. Det er imidlertid umiskjendeligt — og her siger jeg ikke Noget, som ikke Enhver veed — at der har fundet en Udvikling Sted, hvorved det har viist sig, at Landstinget paa mange Punkter tager et saadant Hensyn til den Mening, der allerede her har udtalt sig om Finantsloven, som det ikke paa nogen Maade kan tage ved Behandlingen af andre Lovgivningsarbejder. Det er nemlig ganske klart, at hvor vi befinde os paa et Omraade, hvor baade Folkethinget og Landstinget staa aldeles frit lige over for en finantsiel Beslutning, hvor der altsaa ikke staar en Lov, Kontrakt eller fast overleverede Regler bagved, men hvor man staar ganske frit og kan følge sit Skjøn — der ligger det i Forholdenes Natur, at den, der siger Nei, kommer til at øve en stærkere Indflydelse end den, der vil sige Ja, og dette maa i det givne Tilfælde ligesaa vel komme Landstinget til gode lige over for Folkethinget, saaledes som det i Reglen kommer Folkethinget til gode lige overfor Landstinget. Altsaa, hvor Enhver bevæger sig paa et aldeles frit Omraade, er den, som siger Nei, den Stærkeste. Nu ligger det i Forholdenes Natur, at Folkethinget maaste er mest tilbøjeligt til at sige Nei, skjøndt det ikke altid er Tilfældet; men i alt Fald behandler Folkethinget Sagerne først, og derved kommer dets Nei til ofte at gjøre sig gjældende, mere end et Nei fra Landstingets Side. Men alle disse Betragtninger, alle disse Hensyn falde naturligvis aldeles bort, naar man paa Finantslovsforslaget opfører Forslag, som efter deres Natur og Karakter maa betragtes som Love, selv om de ere eetaarige. Det er denne Side af Sagen, som jeg tror at burde fremdrage til nærmere Folklaring af, hvad jeg før antydede, at den Form, der her var valgt, maatte i og for sig anses for uheldig.

J. M. Hansen: Idet den høitagtede Finantsminister erindrede om, at han ikke kunde indse,

hvorledes den Beslutning, der var tagen angaaende Regjeringsforslaget, kunde begrundes ved politiske Hensyn, sagde han, at det vilde han heller ikke komme nærmere ind paa. Da dette Punkt blev forhandlet saa udførligt, den Gang Afstemningen over Regjeringsforslaget forelaa, vil jeg heller ikke komme ind derpaa. Den høitagtede Minister kunde ikke forstaa, hvorledes man kunde negte Regjeringsforslaget videre Fremme, og saa derefter stille et Forslag som det nærværende; men dette vilde han ikke komme nærmere ind paa. Efter denne Erklæring vil jeg heller ikke komme ind derpaa. Naar vi nu endelig hørte, hvad den høitagtede Minister vilde komme ind paa, saa var det, at Forslaget til at indsætte de her omhandlede Poster paa Finantslovsforslaget er uheldigt, — det glæder mig, at han ikke fandt Anledning til at bruge stærkere Udtryk end, at det var uheldigt. Han viste, at det, at gaa videre med Hensyn til andre Spørgsmaal paa samme Maade, kunde udarte til at blive utilstedeligt, men dette Udtryk har han jo ikke brugt om det foreliggende Forslag, og det vil altsaa være tidnok, hvis man kommer til at gaa videre i denne Retning, da at overveie, hvad der kunde være utilstedeligt. Jeg glæder mig ved, at den høitagtede Minister ikke har vidst Andet at indvende mod den Udtalelse af mig, hvorefter det gjælder, end at det, her ligger for til Optagelse paa Finantsloven, er en Uheldighed.

Bojsen: Jeg skal heller ikke dvæle ved, hvad vi hørte fra den høitagtede Finantsministers Side om, hvem der er den Stærkeste, enten den, der siger Ja, eller den, der siger Nei. Jeg tror ikke, at det kan gjøres gjældende i dette Forhold. Det, at sige Nei eller Ja, betegner ikke, hvem der er den Stærkeste, men det kommer jo an paa andre Hensyn. — Jeg begjærede blot Ordet, fordi det er Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) paa en Maade udtalte en Beflagelse over, at denne Sag ikke var bleven behandlet i Finantsudvalget, og da jeg ikke veed, hvorvidt den erede Ordfører finder sig foranlediget til at tage Ordet under denne Debat, skal jeg oplyse, hvorfor Forhandling herom i Finantsudvalget ikke har fundet Sted. Det var nemlig ikke muligt, paa Grund af andre Forhold, før Forhandlingen her i Thinget begyndte, at holde noget Møde om dette Forslag, og efter at Forhandlingerne her vare begyndte, kunde vi jo ikke længere stille noget Underforslag, som Forhandlingen i Udvalget muligen maatte fremkalde. Derfor blev det mig klart, at det var rigtigt at betragte Forhandlingen om Underforslaget her idag som havende det Maal at tilkjendegive Thingets Billie med Hensyn til dette Spørgsmaal — om jeg saa tør sige — i Principet, forbeholdende Finantsudvalget at overveie denne Sag mellem 2den og 3die Behandling og undersøge,